

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: U.K., nar. ..., t.č. ZZC Balková 1, 331 65 Tis u Blatna, ev. č. ...
zastoupený: JUDr. Ing. Jakubem Backou, advokátem, se sídlem
Šlejnická 1547/13, 160 00 Praha 6,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného o zajištění ze dne 3. 5. 2019 č. j. OAM-264/LE-BA02-VL13-PS-2019

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým byl žalobce ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců a ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu byla doba trvání zajištění stanovena do 20. 8. 2019.
2. Žalobce v žalobě namítal, že V podané žalobě žalobce předně namítal, že žalovaný nesprávně a nedostatečně posoudil možnost uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona

o azylu. Uvedl, že předmětné vyhodnocení žalovaného o použitelnosti zvláštních opatření zakotvených v § 47 zákona o azylu je zcela nedostatečné, zavádějící a zjevně nesprávné. Podle článku 15 preambule Směrnice Evropského Parlamentu a Rady č. 2013/33/EU: „Zajištění žadatelů by mělo být možné pouze v jasně vymezených výjimečných případech stanovených touto směrnicí a v souladu se zásadou nezbytnosti a přiměřenosti, pokud jde o způsob i účel zajištění.“ Tento princip se poté podle žalobce promítne v potřebě primárního využití zvláštních opatření zakotvených v § 46a odst. 1 zákona o azylu, podle nějž ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření. Z logiky věci tedy důvody umožňující zajištění jako takové v naprosté většině případů nejsou totožné s důvody znemožňující využití zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu, a žalovaný byl povinen se při vysvětlení svého přesvědčení o údajné nemožnosti využití zvláštních opatření vypořádat se všemi klíčovými prvky žalobcovy pobytové historie, a to logickým a přezkoumatelným způsobem.

3. Žalobce poukázal na to, že žalovaný této své povinnosti v úplnosti nedostál a při vyhodnocení klíčových okolností žalobcovy pobytové historie a jeho zajištění dospěl ke zjevně nesprávným a zavádějícím závěrům. Žalovaný především nesprávně vycházel z jakési fikce žalobcovy nespolehlivosti pramenící ze skutečnosti, že žalobce nevycestoval z ČR v době stanovené rozhodnutím o správním vyhoštění, především ale to, že si žalobce nebyl vědom toho, že na území ČR pobývá nelegálně. Je zásadní, že žalobce předpokládal, že mu podle tvrzení jeho právního zástupce je pobyt legalizován odvoláním proti rozhodnutí o správním vyhoštění.
4. Žalovaný tedy dospěl k nesprávným závěrům o intenzitě protiprávního jednání žalobce a s tím související možností uložení zvláštních opatření, přičemž se soustředil fakticky pouze na účelovost jeho žádosti o mezinárodní ochranu a nedostatečně vyhodnotil zjevně nepřilíš závažný charakter žalobcova porušení rozhodnutí o správním vyhoštění. Paušální odmítnutí využití zvláštních opatření zakotvených v ustanovení § 47 zákona o azylu je tak zjevně nepřiměřeně přísným závěrem, který způsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí. Žalobce ve vlastnoručně psaném podání doplnil, že pobyt v ZZC zvládá psychicky těžce a považuje jej za zbytečný, neboť mu zbytečně narůstá dluh za pobyt, který bude jen těžko splácet. Slíbil, že se bude zdržovat u svého bratra v Praze.
5. Ve **vyjádření k podané žalobě** žalovaný uvedl, že nesouhlasí s podanou žalobou, neboť má za to, že se v žalobě namítaných porušení při rozhodování věci nedopustil. K námitkám žaloby vztahujícím se k nezákonnosti jeho rozhodnutí, nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu, žalovaný uvedl, že je přesvědčen o tom, že z napadeného rozhodnutí je jasně seznatelné, z jakých podkladů správní orgán vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým závěrům jej tyto úvahy vedly. Žalovaný ve svém rozhodnutí popsal skutkový stav a též zdůvodnil, z jakých konkrétních a individualizovaných důvodů dospěl k domněnce, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu pouze účelově s cílem oddálit hrozící správní vyhoštění ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.
6. Z výše uvedených důvodů proto žalovaný rozhodl o zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Žalovaný připomněl, že v dané věci existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany podaná po zajištění v ZZC byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, neboť žalobce mohl o mezinárodní ochranu požádat dříve. Skutečnost případné účelovosti podané žádosti je speciálním důvodem pro zajištění cizince na základě ust. § 46a

odst. 1 písm. e) zákona o azylu.

7. K námitce týkající se toho, že správní orgán dostatečně nezvážil alternativy k povinnosti setrvat v zařízení v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany, správní orgán uvedl, že se s danými skutečnostmi plně vypořádal ve svém rozhodnutí, kde mimo jiné uvedl, že by uplatnění zvláštního opatření dle § 47 zákona o azylu nebylo v případě žalobce účinné. O neúčinnosti zvláštního opatření v případě žalobce svědčí nejen jeho naprosté nerespektování právního řádu i jemu uložených povinností, ale také jeho zcela účelové jednání (v podrobnostech odkazujeme na stranu 3 napadeného rozhodnutí o zajištění).
8. Součástí správního spisu oznámení o zahájení správního řízení o vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod devátý zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců ze dne 28.4.2019 a rozhodnutí o zajištění z téhož dne, vydané podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, tj. zajištění za účelem správního vyhoštění vydané Krajským ředitelstvím policie hlavního města Prahy. Z odůvodnění tohoto rozhodnutí je zřejmé, že dne 28.11.2017 bylo žalobci poprvé vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění na 1 rok, a to stejným správním orgánem. Proti tomuto se žalobce odvolal. Odvolací orgán rozhodl o zamítnutí odvolání dne 3.5.2018, následujícího dne nabylo rozhodnutí o vyhoštění právní moci.
9. Dne 28.4.2019 hlídka cizinecké policie zajistila žalobce na ulici ..., kde žalobce sdělil, že po incidentu v bytě byl svými spolubydlicími vyhozen z bytu. Lustracemi bylo zjištěno, že žalobce prochází evidencí nežádoucích osob od 4.5.2018. Žalobci bylo sděleno, že se nachází v České republice neoprávněně, na to odpověděl, že tady být může, protože předložil cestovní pas s vízem na dobu 8 dní, a to od 18.9.2017 do 27.9.2017, se vstupním razítkem ze dne 19.9.2017. V rámci podání vysvětlení uváděl, že přijel v září 2017 a od té doby neodjel. Přijel za prací, potřebuje si vydělat peníze, rok a půl pracuje, klient mu nezaplatil, dluží mu 20 tisíc, předtím měl 1.000 Kč u sebe, nyní nemá nic. Chce zůstat v ČR, bude si hledat právního zástupce. Má zde bratra, který zde 10 let žije. Tem však odjel domů 15.4.2019. Žalobce za ním přijel na návštěvu. Má dceru, které je 19 let a potřebuje ji provdat. Dále potřebuje vydělat peníze na děti, aby je dal do dobré školy. Je s rodinou doma v kontaktu, v ČR nikoho nemá. V Uzbekistánu má rodinný dům. Dosud o azyl nežádal. Nevěděl, že je v evidenci nežádoucích osob. Měl advokáta, ale ten mu nic neřekl. Bratr mu řekl, že pokud mu nepříjde dopis, má se obrátit na advokáta, a ten mu prodlouží papíry. Žalobce neměl peníze a onemocněl a v lednu ležel doma. Chce tady zůstat a pracovat, má velké dluhy, půjčil si peníze a potřebuje na živobytí pro své děti. Každý týden jim posílá peníze.
10. Dále je součástí spisu informace z 28. dubna 2019 podle § 3a a § 3b zákona o azylu o možnosti požádat o udělení azylu a zde formulář žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 2.5.2019.
11. V žalobou napadeném rozhodnutí žalovaný konstatoval, že žalobce se snaží v ČR setrvat co nejdéle, i přestože si musí být vědom, nebo alespoň tušit, že je zde neoprávněně. Cizinci bylo uloženo správní vyhoštění na jeden rok, které bylo doručeno jeho zástupci, jenž se sice odvolal, ale dne 4.5.2018 nabylo právní moci. Žalobce i tak nevycestoval z ČR, rovněž vykonával v ČR nelegálně pracovní aktivity, nerespektoval tedy ani pravidla zaměstnanosti cizinců v ČR, když do ČR přijel za účelem práce, jak sám uvedl. Nemá v ČR žádné rodinné vazby, naopak ve vlasti má rodinné příslušníky, jimž pak zasílá peníze. Nebyl v ČR nikde hlášen k pobytu, žil v bytě s kamarády a policii to neoznámil. Je zdravotně v pořádku. Navíc o mezinárodní ochranu požádal až po více než roce a půl pobytu v ČR a

po zadržení policií a zajištění za účelem realizace vyhoštění a umístění do zajišťovacího střediska. Z výpovědi dle zákona o pobytu cizinců nevyplynulo nic, co by mu bránilo v dřívější žádosti o mezinárodní ochranu. Svůj pobytový status vědomě nijak neřešil. Správní orgán má tak za prokázané, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o mezinárodní ochranu byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, či je pozdržet, ačkoliv mohl žalobce požádat dříve. Existuje nebezpečí, že se bude vyhýbat své povinnosti vycestovat z České republiky, bude mařit výkon rozhodnutí o vyhoštění a podání žádosti o mezinárodní ochranu bylo v jeho případě zapříčiněno pouze snahou vyhnout se vyhoštění. Podle správního orgánu je zřejmé, že by byl zároveň propuštěním ze zajištění ohrožen průběh řízení ve věci mezinárodní ochrany a nelze rozumně předpokládat, že by žalobce náhle jednání změnil a respektoval by zvláštní opatření dle zákona o azylu. Z těchto důvodů by uplatnění zvláštního opatření dle § 47 zákona o azylu nebylo účinné. Žalovaný poukázal na rozsudek sp. zn. 1Azs 349/2016, podle něhož za účelem zvláštních opatření není pouze zajistit účast žadatele v řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany, ale také zajištění efektivní kontroly nad průběhem správního řízení o vyhoštění v situaci, kdy cizinec během řízení uplatní své právo požádat o mezinárodní ochranu. O neúčinnosti zvláštního opatření svědčí nejen vědomé nerespektování právního řádu, ale také zcela účelové jednání, když se mezinárodní ochrany začal domáhat žalobce teprve po zajištění, když se jeho vyhoštění stalo reálným. Je tedy zřejmé, že v případě žalobce nelze uložení zvláštního opatření považovat za účinné.

12. Soud při jednání doplnil řízení o aktuální vyjádření žalobce, který potvrdil, že jeho bratr, který dříve pobýval v Praze, již vycestoval do vlasti, a dále že žalobce by rád nadále v ČR pracoval a vydělával peníze bez ohledu na svůj pobytový status, a do vlasti se vrátit proto nechce.
13. Žalobu soud neshledal důvodnou.
14. Předmětné ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu stanoví, že ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.
15. Podle § 47 odst. 2 zákona o azylu ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.
16. Hlavní námitka žalobce v dané věci se vztahovala k tomu, že žalovaný nesprávně a nedostatečně posoudil možnost uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu.
17. Soud předně uvádí, že při posuzování žalobních námitek vzal v úvahu, že ustanovení § 47 zákona o azylu bylo do tohoto právního předpisu vtěleno na základě novelizace zákonem č. 314/2015 Sb. Důvodová zpráva k zákonu č. 314/2015 Sb. k němu uvádí: „*Jelikož je nutné na základě přepracované přijímací směrnice před individuálním posouzením nutnosti zajištění konkrétního žadatele o udělení mezinárodní ochrany rovněž posuzovat možnost uložení*

tzv. alternativy k zajištění, jsou do tohoto zákona nově upravena tzv. zvláštní opatření. Jedná se buď o povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v příslušném pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo o povinnost hlášení se ministerstvu v intervalech určených ministerstvem, není-li žadatel ubytován v pobytovém středisku (podobnou alternativu zná i zákon o pobytu cizinců). (...) Cílem zvláštního opatření je zajištění součinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v rámci řízení ve věci mezinárodní ochrany, a to uplatněním mírnější formy, než je zajištění. (...). Onen základ v přijímací směrnici lze nalézt v bodech 15 a 20 její preambule, kdy zajištění má být výjimečným, krajním prostředkem, uplatňovaným pouze poté, co byla posouzena možnost uložení alternativních opatření. Na to navazuje čl. 8 přijímací směrnice, který v odst. 2 stanoví, že „V případě nutnosti a na základě individuálního posouzení každého případu mohou členské státy zajistit žadatele, nelze-li účinně uplatnit jiná, mírnější donucovací opatření“, a v odst. 3 pak mezi případy, ve kterých je možné žadatele zajistit, řadí situaci žadatele zajištěného v rámci řízení o navrácení za účelem přípravy navrácení nebo vyhoštění, „mohou-li členské státy na základě objektivních kritérií, včetně skutečnosti, že daný žadatel již měl možnost přístupu k azylovému řízení, řádně doložit, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žadatel činí žádost o mezinárodní ochranu pouze proto, aby pozdržel nebo zmařil výkon rozhodnutí o navrácení“; tomu odpovídá znění § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Posledně zmíněné ustanovení zákona o azylu i § 47 téhož je proto třeba vykládat eurokonformně.

18. Zvláštním opatřením se podle § 47 odst. 1 zákona o azylu rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené. Podle odst. 2 tohoto ustanovení může ministerstvo rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3 zákona o azylu, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.
19. V projednávané věci žalovaný postupoval podle § 46a odst. 1 písm. e) a žalobce zajistil proto, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána v zařízení pro zajištění cizinců a existovaly oprávněné důvody domnívat se, že tuto žádost podal pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoli mohl žalobce požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. Tento důvod zajištění byl reakcí na shora uvedený čl. 8 odst. 3 písm. d) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU ze dne 26. 6. 2013.
20. Soud poukazuje na skutečnost, že žalobce byl zajištěn z důvodu, že dne 29. 4. 2019 při pobytové kontrole nepředložil platné oprávnění k pobytu na území ČR. Následně byl na základě provedených lustrací ztotožněn a bylo tak rovněž zjištěno, že mu bylo dne 28.11.2017 vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění č.j. KRPL-37291-21/ČJ-2018-180022-SV a byl tedy veden v evidenci nežádoucích osob s platností od 4. 5. 2018 do 4. 5. 2019. Bylo tedy zjištěno, že se žalobce na území ČR nachází neoprávněně, bez platného víza či jiného povolení k pobytu. Z tohoto důvodu byl dne 29. 4. 2019 zadržen, zajištěn za účelem realizace správního vyhoštění podle zákona o pobytu cizinců a současně byl umístěn do ZZC Balková za účelem realizace vyhoštění. Z dosavadního jednání žalobce bylo totiž zřejmé, že neplní své zákonem uložené povinnosti a existuje reálné nebezpečí, že své povinnosti nadále nebude respektovat a bude opětovně mařit výkon správního rozhodnutí o vyhoštění, jakož ostatně činil již v minulosti.
21. Dále soud uvádí, že byl žalobce rovněž zajištěn podle zákona o azylu z důvodu, že žádost o

mezinárodní ochranu si podal teprve tehdy, když byl zadržen policií a zajištěn a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců za účelem správního vyhoštění.

22. Ze shora uvedených důvodů by dle názoru soudu nebylo uplatnění zvláštního opatření účinné. O neúčinnosti zvláštního opatření svědčí v případě žalobce skutečnosti, že porušoval právní předpisy ČR i Evropské unie, když svévolně neoprávněně pobýval na území ČR, bez jakéhokoli oprávnění k pobytu, a to cca rok poté, nabylo právní moci rozhodnutí o odvolání proti vyhoštění žalobce. Žalobce sice namítal, že mu právní zástupce nesdělil ukončení odvolacího řízení, avšak žalobce o probíhající řízení o vyhoštění věděl, byl mu znám i výsledek prvostupňového řízení, tedy okolnost, že bylo rozhodnuto o jeho vyhoštění. Žalobce uvedl, že počítal s tím, že právní zástupce proti prvostupňovému rozhodnutí podá odvolání. Za této situace žalobce měl a mohl kontaktovat svého právního zástupce či správní orgán, aby se informoval o výsledku odvolacího řízení. Pokud tak nečinil, jde tato nečinnost k jeho tíži, nelze tímto omlouvat snahu o prodlužování nelegálního pobytu i nelegální pracovní činnosti v ČR.
23. Žalobce tedy svou zákonnou povinnost vycestovat z území EU zcela ignoroval a neučinil žádný krok k vycestování, naopak zde pobýval v rozporu s uloženým správním vyhoštěním. Soud se proto ztotožnil se závěrem žalovaného, že z jednání žalobce je zřejmé, že v jeho případě existuje nebezpečí, že se bude i nadále vyhýbat svým povinnostem a bude nadále porušovat právní předpisy, a to nejen ČR, ale i dalších států Evropské unie, a bude mařit výkon rozhodnutí o vyhoštění.
24. Soud dále k výše uvedené námitce uvádí, že správní orgán uvedl ve svém rozhodnutí podstatné skutečnosti vyplývající ze správního řízení, které odůvodňovaly neuplatnění zvláštního opatření dle § 47 zákona o azylu (str. 3-4 napadeného rozhodnutí). Žalovaný se dostatečným a přezkoumatelným způsobem vypořádal s nemožností uložení zvláštního opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu. Dospěl k závěru, že by uplatnění zvláštního opatření podle § 47 zákona o azylu nebylo účinné, neboť žalobce nejenže vědomě nerespektoval právní řád ČR, ale také jednal zcela účelově. Žalovaný byl přesvědčen, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v detenčním zařízení pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve a současně nelze účinně uplatnit zvláštní opatření podle § 47 zákona o azylu, a zároveň proto shledal žalovaný naplnění podmínek stanovených v § 46a odst. 1 písm. e) téhož zákona. Žalovaný se vypořádal s individuálními okolnostmi případu žalobce, přičemž zdejší soud se s jeho závěry zcela ztotožnil. Případ žalobce, který nerespektoval právní řád ČR, porušil zákaz vstupu na území členských států EU, vede soud k jednoznačnému závěru, že existuje důvodná obava, že žalobce nebude své právní povinnosti dodržovat ani v budoucnu. S ohledem na shora uvedené tak mírnější opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu nebylo možné použít a zajištění žalobce bylo zcela namístě a v souladu se zákonem.
25. Zdejší soud v této souvislosti zároveň odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 10. 2016, čj. 7 Azs 185/2016 – 23, který uvádí, že: „*Volba mírnějších opatření než je zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany, mezi něž lze řadit zmíněné zvláštní opatření, je vázána na předpoklad, že žadatel bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení jeho účasti v řízení ve věci mezinárodní ochrany. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že by žadatel správní řízení mařil, nelze přistoupit ke zvláštnímu opatření.*“

26. Žalobce i při jednání před soudem potvrdil, že jeho cílem není návrat do vlasti, kde by si legálně obstaral potřebné doklady k vycestování do ČR (a event. i k zaměstnání). Žalobce usiluje především o to, aby mohl dále vydělávat v ČR peníze, které potřebuje pro svou rodinu a na splacení dluhů, bez ohledu na to, že nemá v ČR pracovní povolení. Tudíž je i z tohoto zřejmé, že v daném případě existují reálné obavy, že žalobce nebude spolupracovat se správními orgány při možné realizaci správního vyhoštění ve smyslu výše cit. rozsudku NSS.
27. Soud uzavírá, že napadené rozhodnutí bylo zcela v souladu se zákonem o azylu a se Směrnicí Evropského Parlamentu a Rady č. 2013/33/EU a rozhodnutí lze považovat za zcela přezkoumatelné. Soud neshledal žádný z žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.
28. S ohledem na veškeré výše uvedené skutečnosti soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) zamítl.
29. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 1. července 2019

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně